

La asta chiar nu mă așteptam

Cum să-ți refaci viața

*când
lumea
se
prăbușește
în
jurul
tău*

Lifestyle

Rachel Hollis

Traducere din limba engleză de
Alexandra Hânsa

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
MAGDALENA MĂRCULESCU

Director:
CRINA DRĂGHICI

Redactare:
IRINA TUDOR DUMITRESCU

Design:
ALEXE POPESCU

Director producție:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Dtp:
GABRIELA ANGHEL

Corectură:
IRINA MUȘĂTOIU
DANA ANGHELESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOLLIS, RACHEL

**La asta chiar nu mă așteptam: cum să-ți refaci viața când lumea se prăbușește
în jurul tău / Rachel Hollis; trad. din lb. engleză de Alexandra Hânsa. - București:
Lifestyle Publishing, 2022**

ISBN 978-606-789-317-5

I. Hânsa, Alexandra (trad.)

159.9

Titlul original: Didn't See That Coming: Putting Life Back Together
When Your World Falls Apart

Autor: Rachel Hollis

Copyright © 2020 by Rachel Hollis

All rights reserved.

Published by arrangement with Dey Street Books, an imprint
of HarperCollins Publishers.

Copyright © Lifestyle Publishing, 2022
pentru prezenta ediție

Lifestyle Publishing face parte din Grupul Editorial Trei

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.lifestylepublishing.ro

ISBN 978-606-789-317-5

Cuprins

Prolog	9
Gata cu rahaturile	13

CE SĂ FACI AZI

1. Identifică-ți sinele nou	29
2. Nu-ți mai pune la îndoială suferința	42
3. Eliberează-te de vină	57

CE SĂ FACI MÂINE

4. Încearcă o altă perspectivă	69
5. Nu te mai gândi să devii mai bună	79
6. Adună-ți curajul	87
7. Fii prezentă	95
8. Fii realistă în ceea ce privește finanțele tale	106

CE SĂ FACI PENTRU TOT RESTUL VIEȚII

9. Lasă-te surprinsă de reziliență	121
10. Agață-te de obiceiurile sănătoase, sau fă-ți unele noi	131
11. Alege să fii bucuroasă când lucrurile nu merg bine	142

12. Redefinește-ți viitorul	153
Nu renunța să speri.....	163
<i>Mulțumiri</i>	171

La trei zile după ce am început redactarea acestei cărți, căsnicia mea s-a destrămat.

O căsătorie de 16 ani cu tatăl celor patru copii ai mei. O relație de 18 ani cu cel mai bun prieten. Temelia vieții mele, tot ce existase odată, s-a năruiț între două *respirații*.

Nu intenționez ca această carte să fie o confesiune, o relatare a *modului și motivului* pentru care această schimbare seismică a trebuit să se întâmple în viețile noastre. Sincer, chiar nu știu dacă sunt în stare să analizez acest lucru și să rămân în picioare — mi-ar plăcea să cred că într-o zi voi fi suficient de puternică să examinez exact unde au apărut fisurile, unde fiecare mică neînțelegere a produs eroziuni și a măcinat de-a lungul multor ani, până când ne-au frânt în jumătate, dar ziua aceea nu a venit încă. La fel ca multe alte cupluri, am astupat crăpăturile folosindu-ne de copii, de muncă, de acele părți din noi care *chiar* funcționau. Din afară, arătam grozav, deoarece prietenia noastră a fost mereu ceva tangibil, chiar și pentru străini — însă prietenia și dragostea sunt două lucruri distincte. În cele din urmă, am devenit două entități foarte diferite și această deosebire a însemnat că ceva trebuia să se întâmple.

Și în acest punct mă aflu eu astăzi: ce trebuia să se întâmple.

Și s-a întâmplat.

M-am hotărât să scriu această carte deoarece am supraviețuit crizei și durerii de nenumărate ori și cred că aș avea ceva de împărțit care ar putea să-i ajute pe alții să facă la

fel. Am scris primul draft ca un fel de ghid, crezând că te pot îndruma să străbați muntele de suferință. Acum, sunt din nou cuprinsă de durere și redactez cartea dintr-o perspectivă complet diferită față de cea din care am scris-o. Nu mai sunt un ghid care se află în față — acum, mă târăsc alături de tine, ceea ce înseamnă că această carte are dualitatea unică a unei creații atât în afara, cât și în interiorul durerii. Fiind o persoană care trăiește după un plan, care și-a imaginat în detaliu următoarele două decade ale vieții și modul cum se vor desfășura, pot spune cu sinceritate că nu am planificat niciodată *asta*. Sincer? Faptul că nu am putut prevedea sau stabili acest lucru mă face să mă simt ca o idioată. O să fiu și mai deschisă în această introducere și, între noi fie vorba, o să mărturisesc ceva. Am luat în considerare să renunț la această carte sau să îngrop de tot ideea. Nu am crezut că sunt pregătită — *nu eram sigură că voi fi vreodată pregătită*. Mi-am pus la îndoială capacitatea de a preda și învăța în același timp — deoarece această lecție, această creație, pare a fi cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Deși scrisesem deja cuvintele, deși eu credeam că pot fi de ajutor cuiva, știam că era imposibil să păstrez cartea în forma sa inițială fără să recunosc recentul dezastru în care mă aflam. Iar ideea de a scrie despre ceva cu totul nou pentru mine este împotriva a tot ce cred despre munca mea. O veche zicală spune că ar trebui să predăm, să scriem sau să împărtășim doar ce am învățat din *cicatricile* noastre, niciodată din rănilor noastre și eu am respectat lucrul acesta. Adică am avut intenția de a nu împărtăși *cu voi* aspectele dure ale vieții, în schimb, am dezvăluit doar ce a fost eficient pentru mine *după* ce am depășit situația.

Dar așa stau lucrurile.

Totul pare fragil, ca o rană deschisă. Totul pare ireal și incert. Totul pare golit de ceea ce contează și este în același timp prea greu pentru a fi suportat.

Și astfel, am meditat, m-am rugat, am scris în jurnal, am fost obsedată și m-am rugat și mai mult. Nu-mi găseam cuvintele pentru ceva mai elocvent, așa că rugăciunea mea a devenit o implorare, a căpătat forma acelor două cuvinte pe care le repetam la nesfârșit. *Ajută-mă.*

Acestea au fost singurele cuvinte pe care le-am putut gândi.

Îi ceream ajutorul lui Dumnezeu pe măsură ce înaintam. Pe măsură ce luam decizii. În timp ce răspundeam la întrebările adresate de copiii mei. Pe măsură ce mă confruntam cu schimbările din munca mea. În timp ce stăteam de vorbă cu soțul meu despre viitorul nostru. Și multe altele.

Ajută-mă. Ajută-mă? Ajută-mă!

M-am rugat neîncetat și mereu am făcut-o cu voce tare, reîntorcându-mă la superstiția din copilărie conform căreia, dacă nu rosteam cuvintele, era posibil ca Dumnezeu să nu le audă. Aceste două cuvinte au devenit o litanie, au devenit rânduri într-un jurnal, au devenit ultimul lucru pe care îl spuneam înainte de a adormi noaptea și primul meu gând când mă trezeam dimineața. Și undeva prin tot acel întuneric am simțit, dacă nu o ameliorare a durerii, cel puțin o fărâmă de claritate.

Munca mea a fost întotdeauna sinceră. Fie că au fost apreciate sau ironizate, cărțile mele au exprimat mereu adevărul la momentul când le-am scris. A îndepărta acest adevăr din munca mea ar reprezenta acum o pierdere prea mare, printre atâtea altele.

Așa că iată-ne, tu și cu mine, stând în mijlocul durerii. Unele dintre noi încearcă să înțeleagă cicatricile trecutului.

Unele dintre noi ne acoperim rănilor adânci cu mâini tremurătoare și șovăielnice. Dar suntem încă aici. Împreună.

Cred că suntem suficient de puternice pentru a ne vindeca, chiar dacă uneori efortul ne face să ne simțim mai slabe decât înainte de a începe. Nu-ți fie teamă de propria slăbiciune, teme-te că vei trăi în disperare tot restul vieții, deoarece ți-a fost prea frică să-ți înfrunți durerea. În paginile următoare mă voi strădui să fac exact asta. Voi analiza durerea, o voi descompune și voi râde de ea ori de câte ori va fi posibil, și voi plânge din cauza ei, când va fi necesar, dar nu-mi voi disimula durerea — niciodată în viața mea — pentru a-i face pe ceilalți oameni să se simtă confortabil.

Și nici tu nu ar trebui.

Cartea aceasta este atât lucrarea mea, cât și a ta. Haide să o realizăm împreună.

Gata cu rahaturile

Putem să fim puțin atente?

Putem să — adică... ce Doamne iartă-mă tocmai s-a întâmplat? Presupun că nu citești cartea aceasta doar de plăcere. Bănuiesc că ai pus mâna pe ea (sau cineva ți-a dat-o) deoarece te simți ca și cum ai fi atracția principală într-un concurs de glume proaste. Presupun că ai ales această carte pentru că o parte a lumii tale (sau poate toată) s-a răsturnat cu susu-n jos și tu încerci să-ți găsești din nou drumul. Așadar, înainte să ne gândim la ce să facem pentru a schimba ceva sau a ajuta cu ceva, să ne ocupăm puțin de rahaturi.

La modul serios.

Știi că nu este politicos. Știi că nu este ceea ce fac „fetele bune“. Fetele bune nu vorbesc despre rahaturi. De fapt, fetele bune nici măcar nu știu ce înseamnă cuvântul *rahat*. Se pare că lumea ar prefera ca atunci când suntem rănite sau speriate sau nesigure să nu-i deranjăm pe ceilalți cu problemele noastre. Sau cel puțin să încercăm să ne menținem sentimentele la un nivel „acceptabil“. „Da, știm că lumea ta se prăbușește în jurul tău, dar te rog să ai decența și stoicismul aceluia cvintet care a continuat să cânte chiar și când Titanicul se scufunda.“

Nu. Departe de mine această atitudine. Cartea de față, în timpul petrecut împreună, este spațiul nostru sacru. Este o oportunitate pentru ca tu să fii sinceră și naturală și să-ți

reprimi orice emoție negativă ai avea în legătură cu situația prin care treci în acest moment. Nu te voi judeca... *Practic, nici măcar nu te pot vedea acum.* Vom aborda niște subiecte sensibile și în fiecare capitol care urmează voi încerca să te ajut să depășești situația în care te afli. Dar... va fi imposibil să mergi înainte dacă nu recunoști în primul rând cât de nasol este să treci prin așa ceva. Deci putem spune cu voce tare? Putem numi acel lucru cu care te confrunți? Ne putem pune de acord că este incorect sau nedrept sau pur și simplu îngrozitor? Simte-te liberă să folosești orice cuvânt pentru a descrie ceea ce trăiești. Folosește și înjurături, dacă asta te ajută — la urma urmei, nimeni nu-ți poate auzi gândurile. Suntem doar eu, tu și realitatea situației prin care treci. Este foarte rău, futu-i!

Gata, am spus-o. Deja două înjurături și nici măcar nu am ajuns la primul capitol. Dar știi ce, nu-mi pasă! Chiar acum, în acest moment al vieții mele, sunt atât de sătulă de cuvinte de genul *îmi pare rău*, că aș putea lovi cu pumnul în ceva. Când fratele meu s-a sinucis, tuturor le-a părut rău. Când am pierdut gemenii pe care-i iubisem și speram să facă parte din familia noastră, tuturor le-a părut rău. Când căsnicia mea s-a destrămat, tuturor le-a părut rău. Apreciez gândurile și rugăciunile și urările de bine, dar numai oamenii care au trecut prin astfel de clipe grele pot înțelege: părerile de rău ale celorlalți doar îți amplifică durerea. Când oamenii spun că le pare rău, răspunsul politicos ar fi „Nu este nicio problemă” sau „Sunt în regulă” sau orice altă banalitate stupidă, pentru a-l face pe celălalt să se simtă în siguranță când se află în preajma durerii tale. Nu sunt în regulă. Trăiesc mii de emoții diferite și pe niciuna dintre ele nu vreau să o abordez într-un mod politicos acum și nici tu nu cred că trebuie să faci asta.

Așadar, să recunoaștem că este nasol.

Apoi, să mai facem încă un pas. Să recunoaștem cât de înspăimântător și de greu este și cât de mult ne dorim să nu se fi întâmplat și să ne permitem să fim profund dezamăgite de nedreptatea întregii situații. Sunt sigură că ai avut tot felul de sentimente în legătură cu situația în care te afli, dar când se dezlănțuie o criză, vârtejul emoțiilor te consumă într-un mod intens și violent. *Dezamăgire* pare un cuvânt și un sentiment prea mic prin comparație, dar sensul lui de bază este că cineva sau ceva nu a reușit să se ridice la înălțimea speranțelor sau așteptărilor tale.

Poate te-a dezamăgit partenerul. Poate te-a dezamăgit copilul. Poate economia s-a prăbușit chiar când începeai să te descurci mai bine în plan financiar și acest lucru te-a dezamăgit. Poate că viața te-a dezamăgit pentru că speranțele și visurile tale par imposibile din cauza pierderii. Poate că aceasta este doar încă o altă dezamăgire dintr-un șir lung. Și poate, dacă îți permiți să fii sinceră cu privire la sentimentele tale, în loc să te prefaci că ești suficient de puternică pentru a ignora emoțiile negative, vei fi în stare să le depășești și să mergi înainte.

Ai acoperit vreodată vopseaua veche? Știu că nu sunt prea bună să trec de la un subiect la altul, dar ai puțină răbdare. Imaginează-ți că tocmai ai cumpărat o căsuță la periferia orașului tău preferat. Dacă este în Los Angeles, acea căsuță te costă cam un milion de dolari. Dacă este în Minneapolis, ai cumpărat-o cu 153 000 de dolari — folosindu-ți vechea Honda Civic ca avans — în orice caz, închipuie-ți că baia din noua ta casă este vopsită într-o culoare oribilă verde-avocado strălucitor. Și, ca să fie clar, nu mă refer la un avocado proaspăt tăiat, ci la acea culoare verde-căcăniu pe care o capătă fructul de avocado dacă este lăsat afară mai mult

de șase minute. Ești atât de entuziasmată de noua ta casă, dar baia verde-căcăniu este primul lucru pe care vrei să-l schimbi. Crezi că va fi ușor. Ai impresia că tot ce trebuie să faci este să alegi o nouă culoare, minunată, pe care să o aplici peste acea nuanță de produs putrezit. Așa că mergi să-ți iei toate cele necesare, dai drumul la muzică, iar avocadoul putred lasă locul unui strat proaspăt de vopsea cafeniu-deschis cu fiecare alunecare a trafaletului. Ești atât de mândră de tine! Ai acoperit acea nuanță enervantă cu ceva care este mult mai potrivit, care te reprezintă mult mai bine. De fiecare dată când treci pe lângă scumpa ta baie micuță, de culoarea oului abia ouat, te simți foarte mulțumită de tine.

Câteva zile mai târziu te hotărăști să faci o baie cu spumă, lungă și fierbinte, să-ți relaxezi mușchii care te dor după toată munca pe care ai făcut-o în casă. Aduci apa la temperatura perfectă — suficient de fierbinte să-ți înroșească tot corpul — apoi aluneci ușor în cadă și stai acolo destul de mult timp pentru ca degetele de la mâini și de la picioare să se încrețească, până când amprentele să nu te mai poată incrimina. Dar pe când te pregătești să ieși din apă, rămâi îngrozită de ceea ce vezi. În toată baia ta nou-amenajată, acel strat proaspăt de vopsea începe să se umfle. Pereții tăi arată ca fața unui adolescent chinuit de furtuna hormonală. Ce naiba? Întinzi mâna și atingi una dintre bule, care se sparge, dând la iveală oribila culoare verde de dinainte. Ce s-a întâmplat?

Ei bine, în termeni specifici amenajărilor interioare, tocmai ai încercat să dai cu un strat proaspăt de vopsea peste unul vechi, dar nu te-ai asigurat deloc că noua vopsea va avea aderență. De asemenea, vopseaua originală era probabil foarte lucioasă, ceea ce a făcut ca acoperirea ei să fie

extrem de dificilă. Pe lângă o aplicare incorectă, ai creat furtuna perfectă pentru distrugerea proiectului tău din cauza căldurii și umezelii provocate de apa caldă. Redecorarea băii tale nu a avut nicio șansă de reușită.

Ce legătură are aceasta cu ceea ce trăiești tu acum? Niciuna. Vopseaua nu are nimic de-a face cu situația ta, dar este un exemplu perfect pentru faptul că încerci să pretinzi că nu ai sentimente negative și urâte cu privire la ceea ce se petrece, când, în realitate, chiar ai. Sau mai bine, poate îți permiți să procesezi sentimentele care sunt *îngăduite* și *acceptabile*, dar le înăbuși pe cele care ar determina oamenii să te desconsidere.

Dacă ne întoarcem pentru o clipă la analogia cu vopseaua, modul corect de a redecora acea baie implică atât șmirghel, cât și un strat de grund. Altfel spus, mai întâi trebuie să îndepărtezi acel strat supărător, apoi trebuie să adaugi un strat tampon, pentru a te asigura că stratul principal va adera.

Hei! Chestia asta funcționează??

Dacă vrei să mergi înainte, fii cinstită în legătură cu ceea ce se petrece, *chiar dacă doar față de tine însăși*. Când lumea s-a închis pur și simplu în primăvara lui 2020 din cauza pandemiei, a existat atât de multă dezamăgire și tristețe, dar a mai existat și o comparație ciudată în ceea ce privește nenorocirea, care a făcut ca aproape toți oamenii pe care-i cunosc să simtă că dezamăgirea lor a fost mărunță și neînsemnată.

Nu era mărunță și nici neînsemnată. Dezamăgirea ta contează pentru că *tu contezi*.

Toți elevii din anii terminali care și-au pierdut ultimul an de facultate sau de liceu. Toți acei copii care așteptau cu nerăbdare balul de absolvire sau să se termine sezonul

de baschet. Băiatul meu care era în clasa a cincea! Bietul meu elev de clasa a cincea era atât de încântat să „absolve“ anul, chiar dacă și tu, și eu știm că astfel de absolviri sunt jalnice. Dragul de el. Dar în timpul carantinei, toate petrecerile și planurile sau orice alte lucruri interesante care se organizează pentru elevii de clasa a cincea din Texas, toate au dispărut. El era trist, iar faptul că mulți elevi din anii terminali, la liceu sau facultate, erau de asemenea mâhniți din cauza unor evenimente mai importante, acest lucru nu i-a luat dreptul lui Sawyer de a se simți dezamăgit.

Apoi au mai fost toate acele cupluri ale căror nunți au trebuit anulate sau amânate sau poate că nunta a avut loc, dar a fost pe Zoom. *O nuntă pe ZOOM !!* Doamne Dumnezeule! Ai tot dreptul să fii dezamăgită. Poți fi entuziasmată de partenerul tău și de viitorul tău și totuși să fii furioasă că nu ai avut șansa să-ți faci marea ieșire pe care ai planificat-o luni în șir. Nu vă legați de aceste mirese dezamăgite! Te-ai căsătorit prin intermediul unui computer? Nu?! Atunci taci!

În mijlocul tuturor acestor lucruri, Statele Unite au fost martore la încă o crimă îngrozitoare împotriva unui bărbat de culoare neînarmat. Oamenii au ieșit în stradă, din toate motivele corecte, pentru a protesta împotriva brutalității. Să strige pentru toate viețile care fuseseră luate și pentru sute de ani de opresiune sistematică în America. A fost un lucru necesar și a avut un efect puternic. A fost, de asemenea, momentul pentru ca aceia dintre noi care nu am simțit suferința acută să ne gândim foarte bine la acțiunile și cuvintele noastre. Timpul schimbării venise, iar faptul că încă avem nevoie de așa ceva reprezintă dovada supremă a nedreptăților. Am simțit dezamăgirea care a cuprins țara, pe mine, faptul că ura este încă atât de profundă și că teama încă stăpânește viața atât de multor oameni. Acesta a fost un

alt fel de dezamăgire, pe care eu și foarte mulți dintre noi am simțit-o cu toată ființa noastră.

Așadar... Aș vrea să-ți îngădui câteva minute. Aș vrea să recunoști adevărul despre ceea ce simți în legătură cu orice situație prin care treci, chiar dacă sentimentele nu sunt dintre cele mai politicoase. Ești om, nu ești perfectă și, din câte știu, nu ești Dalai Lama cu înțelepciunea și calmul lui infinite. Deși, dacă întâmplător ești Dalai Lama, *Ce mai, Sfinția Voastră, sunt un mare fan! Vă rog să postați o recenzie online!*

Nu mai încerca să-ți ascunzi emoțiile sau, de fapt, orice nu-ți place la tine, sau la sentimentele tale, sub un strat nou de vopsea. Vrei să rearanjezi? Vrei să construiești ceva nou după propriul tău design? Acest lucru este foarte posibil și cred cu tărie că vei găsi în tine puterea de a face asta. Dar, pentru a face asta, trebuie să fii sinceră. Trebuie să-ți îngădui să *simți* cu adevărat emoția înainte de a simți ce ți-ai dori.

Acum, că ne-am dat seama cum ne simțim cu adevărat — dezamăgite, triste, speriate, poate chiar supărate, ce putem face? Suntem blocate aici pentru totdeauna? Nu. Nu blocate, dar pentru o clipă, trebuie să rămânem nemișcate. Când eram mai tânără, aș fi făcut tot ce îmi stătea în putere să trec mai repede peste o perioadă așa de îngrozitoare ca aceasta. Aș fi muncit prea mult sau aș fi băut prea mult sau mi-aș fi distras atenția în orice mod posibil, decât să-mi recunosc durerea. Dar acum știu mai bine. Acum, sunt liniștită. Și îmi permit să-mi amintesc.

Mie și bunicului ne-au plăcut cartofii prăjiți. Fratele meu mai mare, Ryan, și bunica? Au preferat piureul. Obişnuiam să ne certăm despre ce fel de cartofi erau mai buni. Răspunsul este încă cei prăjiți.

Nu mi-am amintit asta până acum.

Îmi place să-mi murdăresc mâinile în timp ce grădinesc și să port pantaloni scurți.

Îmi place să merg pe iarbă în picioarele goale.

Îmi place un pahar cu ceai rece, infuzat la soare. Îmi place când gheața se topește atât de încet, încât ceaiul începe să capete dferite nuanțe maronii. Nu mă deranjează când lucrurile se diluează.

Nu mi-am amintit asta până acum.

Tot nu-mi place tonul conservat în ulei, dar am mâncat de două ori săptămâna aceasta, pentru că toate adevărurile majore și lucrurile importante țin doar de preferințele mele.

Nu mi-am amintit asta până acum.

Este adesea nevoie de o criză majoră pentru a ne reaminti ce părți din viața noastră merită trăite. Uitasem atâtea lucruri în ritmul febril al vieții și al muncii, fiind mamă și soție. Aveam motoarele turate la maximum, pentru că simțeam că așa trebuie pentru a fi pe placul tuturor. Simțeam că este forța necesară pentru a-mi menține universul unit și apoi, fără niciun fel de încuviințare, s-a destrămat.

Nu iau droguri, dar *la naiba*, mi-aș fi dorit să fi fost varză în martie 2020.

Îmi amintesc că, într-o seară, pregăteam o lasagna congelată pentru copiii noștri — ultima dintr-o rezervă pe care o luasem înainte ca magazinul alimentar să rămână fără niciun aliment congelat, deoarece toată lumea intrase în panică din cauza pandemiei și cumpărase tot ce găsisse — și priveam prin fereastra cuptorului cum se topește brânza de deasupra. Oricine a folosit vreodată temperatura maximă pentru a-și rumeni mozzarella știe că nu-ți poți întoarce privirea nici măcar o secundă, pentru că acesta este exact

momentul în care ți se va ruina cina. M-am uitat prin geamul cuptorului câteva minute și, între două clipiri, ochii mei s-au reajustat, concentrându-se pe reflexia mea din geam. Îmi vedeam sprâncenele rare — asemănătoare, dar nu identice, oricât m-am străduit să le aranjez în cei treizeci și șapte de ani ai mei. Deasupra buzelor era semnul de frumusețe — m-am întrebat dacă sintagma *seem de frumusețe* se poate traduce în alte limbi sau dacă supraestimarea acestei alunițe faciale reprezintă ceva specific limbii engleze. În cele din urmă, m-am privit în ochi. M-am gândit cum oamenii spun că poți vedea acolo povestea cuiva, fereastra către suflet și alte lucruri asemănătoare. M-am întrebat ce era vizibil în ochii mei. Am încercat să-i privesc ca pe un terț obiectiv.

Care este povestea acestor ochi?

Dacă ochii mei ar putea vorbi, ce-ar spune despre situația în care mă aflu? Nu a fost greu să înțeleg mesajul lor: în ciuda puterii, curajului și pozitivității cu care lupt în fiecare zi din viața și munca mea, ochii mei aveau o atitudine foarte diferită.

Din nou rahatul ăsta?

Asta spuneau ochii mei. Ochii mei păreau plictisiți și epuizați de viață. Ochii mei păreau triști. Ochii mei păreau prea obosiți pentru a se simți furioși. Ochii mei au văzut o grămadă de lucruri îngrozitoare în cei treizeci și șapte de ani, care i-au făcut să știe că nu avea niciun rost să se înfurie într-o astfel de situație. *Am mai văzut asta, mi-au spus ochii, și știm că va fi de rahat. Îmi fac griji pentru părinții mei, bunica mea și pentru lumea mea. Cum vom trece prin asta?*

Mi-aș dori să nu fiu atât de experimentată în a trăi lucruri care mă îngrozesc. Mi-aș dori să nu știu atât de multe despre cum este să supraviețuiești unei traume. Mi-aș dori să nu mă simt ca o autoritate în a fi puternică pentru ceilalți,